

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Nezdařila a soudkyň Mgr. Markéty Jiráskové a Mgr. Nadi Pínové ve věci

žalobce: **P. Ř.**, narozený dne xxx,
bytem xxx xxx, xxx xxx
zastoupený advokátem Mgr. Richardem Němcem
sídlem Ke Klimentce 2186/15, 150 00 Praha 5

proti
žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 000 25 429
sídlem Vyšehradská 427/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
IČO 697 97 111, Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o zaplacení 2 254 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 21. listopadu 2019,
č. j. 27 C 72/2018-168,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výroku II. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. potvrzuje ve znění, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 900 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 16 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně z částky 16 000 Kč od 1. 11. 2018 do zaplacení,

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Hájková

to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), zamítl žalobu s tím, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 2 254 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 1. 11. 2018 do zaplacení (výrok II.) a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 0 Kč k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Richarda Němce do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III.).

2. Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobce po žalované původně domáhal zaplacení 3 500 000 Kč s 9 % úrokem z prodlení ročně od 3. 10. 2018 do zaplacení jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou žalobci nezákonným trestním stíháním a nezákonným omezením na svobodě v důsledku trestního stíhání vedeného u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 5 T 38/2016.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, když uvedla, že žalobce u ní dne 30. 4. 2018 předběžně uplatnil nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši 3 500 000 Kč, která mu měla vzniknout v souvislosti s trestním stíháním posléze vedeným u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 5 T 38/2016. Ve stanovisku ze dne 29. 11. 2018 shledala žalovaná nárok opodstatněným a újmu vzniklou žalobci jeho nezákonným trestním stíháním odškodnila částkou 54 000 Kč. Žalovaná zohlednila, že trestní stíhání žalobce trvalo 2 roky a 3 měsíce, že žalobce byl trestně stíhán pro zvlášť závažný zločin vraždy a byl ohrožen trestem odnětí svobody na 15 až 20 let nebo trestem výjimečným. Tvrze negativní dopady do života však žalobce neprokázal. Žalovaná srovnala žalobcův případ s věcí projednávanou Městským soudem v Praze pod sp. zn. 39 Co 398/2009.
4. Soud I. stupně uvedl, že při jednání dne 9. 5. 2019 vzal žalobce žalobu zpět ohledně částky 54 000 Kč a ohledně úroku z prodlení z částky 3 500 000 Kč za dobu od 3. 10. 2018 do 31. 10. 2018 zpět, soud I. stupně proto řízení v rozsahu zpětvzetí zastavil. Při též jednání žalobce k výzvě soudu I. stupně uvedl, že z celkové částky 3 446 000 Kč s příslušenstvím požaduje za nemajetkovou újmu vzniklou výkonem vazby částku 1 176 000 Kč a za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným trestním stíháním požaduje částku 2 270 000 Kč. Vzhledem k tomu, že nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé výkonem vazby žalobce předběžně u žalované neuplatnil a žalovaná se k tomuto nároku nevyjádřila, soud I. stupně usnesením ze dne 9. 5. 2019, č. j. 27 C 72/2018-137, řízení ohledně tohoto nároku zastavil. Předmětem řízení tak zůstal nárok na náhradu nemajetkové újmy vzniklé z nezákonného trestního stíhání, tj. částka 2 270 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 9 % ročně od 1. 11. 2018 do zaplacení.
5. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobce byl dne 28. 7. 2015 zadržen v místě svého bydliště (xxx, xxx, okr. xxx - xxx). Při výslechu uvedl, že je bezúhonný, s manželkou M. Ř. má dvě nezletilé děti – V. a E., z předchozího manželství má syna J.. Je osobou samostatně výdělečně činnou, ve společnosti PXXL a. s. vlastní 1/3 akcií, dalšími společníky jsou M. K. a P. O., s kterými má neshody. Usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, SKPV, Odboru obecné kriminality, č. j. KRPS-260934-91/TC-2015-010071, ze dne 29. 7. 2015, bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaného ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v důsledku předchozích sporů stran vlastnictví a prodeje obchodního podílu ve společnosti PXXL a. s. spolu s M. V. zosnovali jednání bezprostředně směřující k úmyslnému usmrcení jiného, když sjednali osobu, která měla usmrtit poškozeného M. K.. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo žalobci doručeno dne 30. 7. 2015, jeho stížnost byla státním zástupcem dne 1. 9. 2015 zamítnuta. Při vazebním zasedání dne 30. 7. 2015 u Okresního soudu Praha – západ bylo rozhodnuto, že se žalobce bere do vazby z důvodů dle § 67 písm. a) a b) tr. řádu, přičemž se vazba započítává od 28. 7. 2015 od 18:15 hod. Dne 13. 5. 2016 byl žalobce vyrozuměn o změně právní kvalifikace, kdy stíhaný skutek byl nadále kvalifikován jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Dne 14. 7. 2016 byla u Krajského soudu v Praze na žalobce, M. V. a J. G. podána obžaloba, dle které žalobce společně s obviněným G. sledoval automobil

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

poškozeného K., zjišťoval termíny jeho dovolené, adresu jeho bydliště, opatřil samopal a po dohodě s obviněným V. zapůjčil motorové vozidlo, které řídil v inkriminovaný okamžik G., a vystřelil na hlavu poškozeného K., přičemž výstřelem mu způsobil poranění na tváři, to vše v úmyslu získat pro sebe a obviněného V. majetkový prospěch ve formě zisku z převodu obchodního podílu ve společnosti PXXXL a. s. Ze spáchání trestné činnosti byl žalobce usvědčován mimo jiné i znaleckými posudky, dle jejichž závěrů byly na tričku žalobce nalezeny povýstřelové zplodiny a GSR částice shodné s GSR částicemi ve výtěru z nábojnice. Stejně GSR částice byly nalezeny na dlani pravé ruky žalobce a na hřbetu jeho levé ruky. Dne 7. 3. 2017 byl Krajským soudem v Praze vyhlášen rozsudek, kterým byli obžalovaní V. a G. shledáni vinnými ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy dle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku ve stádiu pokusu a ve formě účastenství, a kterým byl žalobce zproštěn dle § 226 písm. c) tr. řádu obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal. Dne 7. 3. 2017 byl žalobce propuštěn z vazby na svobodu. Proti rozsudku podal státní zástupce v neprospěch všech tří obžalovaných odvolání. Při veřejném zasedání Vrchního soudu v Praze dne 31. 10. 2017, kterého se účastnil žalobce i jeho obhájce, byl vyhlášen rozsudek, kterým bylo odvolání podané v neprospěch žalobce zamítnuto a rozsudek stran obžalovaných V. a G. zrušen a znovu rozhodnuto tak, že jsou vinni ze spáchání zločinu vraždy dle § 140 odst. 2 tr. zákoníku ve stádiu pokusu ve formě účastenství a byl jim uložen trest. Z odůvodnění rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 10. 2017, sp. zn. 7 To 82/2017 vyplývá, že v případě žalobce nepochybně existuje podezření, že se na trestné činnosti V. a G. podílel, ale neexistuje ničím nepřerušovaný logický řetězec důkazů, nepřipouštějících jiný výklad. Zprošťující rozsudek je proto při uplatnění zásady *in dubio pro reo* namístě. Trestní stíhání bylo dne 31. 10. 2017 skončeno.

6. Soud I. stupně dále zjistil, že žalobce uplatnil u žalované dne 30. 4. 2017 nárok na zadostiučinění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním ve výši 3 500 000 Kč. Ve stanovisku ze dne 29. 11. 2018 shledala žalovaná nárok opodstatněným a újmu vzniklou žalobci jeho nezákonným trestním stíháním odškodnila částkou 54 000 Kč a za nezákonné trestní stíhání se žalobci omluvila. Soud I. stupně nakonec uvedl, že další důkazy neprováděl, neboť byly žalobcem označeny až po koncentraci řízení ve smyslu § 118b zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
7. Na podkladě těchto skutkových zjištění soud I. stupně uzavřel s odkazem na § 1 odst. 1, § 2, § 3, § 5, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, § 14, § 26 a § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), v platném znění (dále i jen „OdpŠk“), která zároveň citoval, na judikaturu Nejvyššího soudu (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 1990, sp. zn. 1 Cz 6/90, publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 35/1991, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2813/2011, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 122/2012, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 7. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1280/2011) a na judikaturu Ústavního soudu (nález Ústavního soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. II. ÚS 590/08), že v posuzované věci je odpovědnostním titulem nezákonné rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání), přičemž bylo na žalobci, aby tvrdil a prokázal, že mu v důsledku nezákonného rozhodnutí nemajetková újma vznikla.
8. Soud I. stupně k nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným rozhodnutím uvedl, že vycházel v souladu s judikaturou ze tří základních kritérií: 1) z povahy trestní věci, 2) z délky trestního řízení a 3) z dopadů trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce.
9. Konstatoval, že žalobce byl stíhán od 30. 7. 2015 pro zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, za který hrozil trest odnětí svobody 10 až 18 let, a od změny právní kvalifikace dne 13. 5. 2016 podle § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku, vždy ve stádiu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

pokus. Od změny právní kvalifikace byl ohrožen trestem odnětí svobody ve výměře 15 až 20 let nebo trestem výjimečným. Byť byl žalobce bezúhonný, podmíněný trest odnětí svobody nepřipadal dle soudu I. stupně pro závažnost trestné činnosti do úvahy. Žalobce byl po dobu více než rok a půl stíhán vazebně, trestní stíhání nebylo medializováno. Povaha trestného činu, z něhož byl žalobce obviněn, je s přihlédnutím k výši trestní sazby spojena s vysokou mírou společenské nebezpečnosti a s negativní odezvou mezi lidmi. Trestní stíhání žalobce trvalo 2 roky a 3 měsíce (od 30. 7. 2015 do 31. 10. 2017).

10. Soud I. stupně dospěl k závěru, že v daném případě nebylo možné postup orgánů činných v trestním řízení hodnotit jako účelový či jako excesivní, ani nebylo lze uzavřít, že trestní stíhání žalobce bylo zahájeno zcela bezdůvodně. Soud I. stupně poukázal na to, že ke skutku naplňujícímu skutkovou podstatu zločinu vraždy došlo, a až na základě výsledků dokazování mohl trestní soud při důsledné aplikaci zásady *in dubio pro reo* uzavřít, že nebylo prokázáno, že skutek spáchal žalobce, neboť „důkazy sice ve vztahu k žalobci zakládají podezření, avšak netvoří logickou, uzavřenou, ničím nenarušenou soustavu důkazů vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících, které by vedly k jednoznačnému závěru o žalobcově vině.“.
11. Soud I. stupně uvedl, že nemajetková újma měla být dle žalobních tvrzení způsobena negativním dopadem trestního stíhání do jeho osobního a rodinného života, při vazebním stíhání nemohl být v kontaktu s rodinou, s nezletilými dětmi, trávit s nimi Vánoce, narozeniny, první školní den. Dále žalobce tvrdil, že trestní stíhání mělo negativní dopad do jeho širší rodiny, kdy nemohl pečovat o svou matku ve vysokém věku či mentálně postiženou sestru a psychicky nemocného bratra, dle soudu I. stupně tato nekonkrétní tvrzení žalobce neprokázal. Rovněž tvrzení o nepříznivém zdravotním stavu žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání nebylo konkretizováno ani prokázáno, jakož i tvrzený rozpad manželství a následné soudní spory zůstaly pouze v obecné rovině tvrzení. Ač soud I. stupně žalobce v tomto směru poučil podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. a poskytl mu za tím účelem lhůtu, žalobce dopady nekoncretizoval a neoznačil k nim důkazy. K podání žalobce, předloženému soudu I. stupně až při jednání dne 21. 11. 2019, soud I. stupně nepřihlížel, neboť skutková tvrzení a důkazní návrhy v něm obsažené byly učiněny až po poskytnutí lhůty a až po koncentraci řízení ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř.
12. Soud I. stupně neměl pochybnosti o tom, že trestní stíhání mělo negativní dopad na psychiku žalobce, že měl obavy, že bude potrestán pro trestný čin, kterého se nedopustil. Takovéto újmy s sebou nezákonné trestní stíhání, a to zejména osob bezúhonných, zpravidla přináší. Soud I. stupně tedy vycházel z předpokladu, že samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do soukromého a osobního života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, a to tím spíše, jedná-li se o obvinění „liché“, což je posléze pravomocně stvrzeno zprošťujícím rozsudkem. Hledisko způsobené nemajetkové újmy je pak zpravidla nejintenzivněji naplněno tehdy, jestliže je vydán zprošťující rozsudek pro důvody uvedené v § 226 písm. a) a b) tr. řádu.
13. Soud I. stupně uzavřel, že vzal v potaz dobu trvání trestního stíhání, jakým trestem byl žalobce ohrožen, vazební stíhání žalobce, jakož i skutečnost, že trestní stíhání nevešlo v širší známost, ani nebylo medializováno, že žalobce bydlel v době zahájení trestního stíhání v rodinném domě v malé obci a že tedy k poškození jeho pověsti v místě bydliště došlo. Přihlédl rovněž k přerušení kontaktu s rodinou, zejména nezletilými dětmi. Nejvýznamnější negativní dopady do života žalobce však nebyly většinou ani konkretizovány, natož pak prokázány. Po srovnání s obdobnými případy (věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 15 C 202/2007, sp. zn. 31 C 268/2015 a sp. zn. 15 C 123/2010) dospěl soud I. stupně k závěru, že žalovanou učiněná omluva a finanční zadostiučinění ve výši 70 000 Kč jsou satisfakcemi adekvátními nemajetkové újmě vzniklé žalobci.
14. Vzhledem k tomu, že žalovaná již žalobci uhradila částku 54 000 Kč a v tomto směru bylo řízení částečně zastaveno, přiznal soud I. stupně žalobci dalších 16 000 Kč. Soud I. stupně přiznal žalobci též úrok z prodlení z žalovanou uhrazené částky 54 000 Kč, a sice v zákonné výši dle

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

§ 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob. Úrok byl žalobci přiznán od 1. 11. 2018, neboť žalovaná se dostala do prodlení uplynutím 6 měsíců od předběžného uplatnění nároku u žalované, do 3. 12. 2018, kdy došlo ze strany žalované k úhradě částky 54 000 Kč. Z přiznané částky 16 000 Kč přiznal soud z totožných důvodů úrok z prodlení v zákonné výši od 1. 11. 2018 do zaplacení. O lhůtě k plnění rozhodl soud I. stupně podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř., neboť je mu z jeho činnosti známo, že lhůta patnácti dnů odpovídá organizačním podmínkám čerpání peněžních prostředků ze státního rozpočtu, jimiž se žalovaná jako organizační složka státu řídí. Ve zbytku soud I. stupně žalobu jako nedůvodnou zamítl.

15. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud I. stupně s poukazem na § 142 odst. 2 o. s. ř. a § 146 odst. 2 o. s. ř., když vyšel z toho, že žalobce byl stran nároku na odškodnění újmy vzniklé vazebním stíháním zcela neúspěšný a stran nároku na odškodnění nemajetkové újmy vzniklé nezákonným trestním stíháním byl zcela úspěšný, když i omluvu a částku 54 000 Kč žalovaná žalobci poskytla až po uplynutí zákonné lhůty 6 měsíců a až po podání žaloby. Při srovnání tarifních hodnot u obou nároků, bylo zřejmé, že žalobce byl v řízení úspěšný v rozsahu 50 % a žalovaná v rozsahu 50 %, soud I. stupně proto přiznal žalobci na náhradě nákladů řízení 0 Kč.
16. Žalobce napadl rozsudek soudu I. ve výrocích II. a III. (při jednání odvolacího soudu dne 16. 9. 2020 žalobce vysvětlil, že odvolání proti výroku I. nemínil podat) včasným a přípustným odvoláním z důvodů dle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř., tedy že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně se dle žalobce nevypořádal se všemi okolnostmi a skutečnostmi rozhodnými pro řádné posouzení věci, skutková zjištění nelze považovat za úplná a dostatečná pro rozhodnutí. Žalobce namítal nesprávné posouzení délky, intenzity, rozsahu a míry zásahu do života žalobce v důsledku nezákonného trestního stíhání soudem I. stupně. Za nesprávný považoval žalobce rovněž výrok o nákladech řízení.
17. Žalobce uvedl, že přiznanou výši náhrady způsobené nemajetkové újmy ve výši 70 000 Kč považuje za zcela neadekvátní konkrétním okolnostem trestního řízení, a ačkoliv soud I. stupně konstatoval, že nemá pochyby o tom, že trestní řízení, které bylo proti žalobci vedeno, mělo významný dopad do jeho života, tomuto závěru přiznaná částka zadostiučinění neodpovídá. Žalobce poukázal na to, že byl 2 a čtvrt roku vazebně stíhán pro trestný čin vraždy, byl a je osobou zcela bezúhonnou, v komunitě byl oblíben, příkladně se staral o svou rodinu, od počátku 90. let úspěšně podnikal, jeho trestní stíhání nemělo být nikdy zahájeno, neboť od samého počátku bylo postaveno jen na domněnkách policejního orgánu, důvod jeho zproštění nemohl být jiný než dle § 226 písm. c) tr. řádu za situace, kdy další dva spoluobvinění byli odsouzeni. Trestní stíhání mělo dopad na jeho rodinný život v nejširším slova smyslu, měl malé děti, rozpadlo se jeho manželství. K výroku o nákladech řízení žalobce uvedl, že mu měl být přiznán nárok na jejich náhradu. Žalobce navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení, popř. aby jej změnil tak, že žalobě vyhová.
18. Žalovaná se k odvolání žalobce vyjádřila tak, že je považuje za nedůvodné. K nesouhlasu žalobce s výší přiznaného zadostiučinění žalovaná uvedla, že soud I. stupně vyšel z obecného předpokladu, že samotné trestní stíhání výrazně zasahuje do života jednotlivce, do jeho cti a dobré pověsti, dále zohlednil dobu trvání trestního stíhání, výši trestu, kterým byl žalobce ohrožen, skutečnost, že žalobce byl vazebně stíhán, skutečnost, že došlo k ohrožení jeho pověsti v místě bydliště (v důsledku zadržení žalobce) a přihlédl k přerušení kontaktu s rodinou, zejména nezletilými dětmi (v důsledku vazby). Konkrétní zásahy do osobní sféry žalobce však v řízení prokázány nebyly, a to přes výzvu podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. Žalovaná tak má za to, že zadostiučinění bylo soudem I. stupně stanoveno v maximální výši, která ještě odpovídá důkazní situaci v posuzovaném případě. Žalovaná poukázala na to, že soud I. stupně provedl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

důkladnou a přiléhavou komparaci obdobných případů, přičemž se podle jejího názoru vypořádal i s okolnostmi, které žalobce namítá v rámci odvolání (povaha skutku, délka trestního stíhání, bezúhonnost žalobce, míra medializace případu atd.). Žalovaná dále uvedla, že žalobce ohledně důvodu zproštění obžaloby správně uvedl, že skutek, pro který byl obžalován, se stal a byl trestným činem, proto přicházelo v úvahu pouze zproštění podle § 226 písm. c) tr. řádu. Dle žalované je zřejmé, že předmětem trestního řízení byl závažný trestný čin, jehož řádné vyšetření bylo zcela jistě v zájmu celé společnosti, a rovněž je zjevné, že existovalo důvodné podezření na účast žalobce při tomto trestném činu, které bylo nakonec potvrzeno i v rozsudku odvolacího soudu s tím, že nelze učinit jednoznačný závěr o žalobcově vině. Soud I. stupně proto podle názoru žalované správně uzavřel, že trestní stíhání žalobce nebylo zahájeno bezdůvodně, a že postup orgánů činných v trestním řízení nelze hodnotit jako účelový či excesivní. Soud I. stupně naopak nečinil na základě zjištěného důvodu zproštění žádné závěry, které by se podstatným způsobem projevy ve výši přiznaného zadostiučinění. K nákladovému výroku žalovaná uvedla, že jeho netradiční forma má svůj původ pouze v tom, že soud I. stupně z důvodu časové tísně vyhlásil nákladový výrok rozsudku tak, že přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení v rozsahu dodatečné specifikace v písemném vyhotovení rozsudku, nicméně ještě při tomto jednání si omyl uvědomil a účastníky na něj upozornil. Žalovaná navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil a přiznal žalované právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

19. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podaného odvolání, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.). Poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
20. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, ze kterých čerpal správná skutková zjištění (o průběhu posuzovaného trestního řízení, o předběžném uplatnění nároku žalobce u žalované dne 30. 4. 2018, o zaplacení částky 54 000 Kč žalovanou žalobci dne 3. 12. 2018 a o následcích v osobnostní sféře žalobce v důsledku trestního stíhání). Odvolací soud se tak se skutkovými závěry soudu I. stupně jako správnými ztotožňuje a v podrobnostech na ně pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje. Takto správně zjištěný skutkový stav posoudil soud I. stupně přiléhavým způsobem i po stránce právní, aplikuje přitom (správně a v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu) příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb.
21. Odvolací soud nejprve konstatuje, že soud I. stupně učinil především správný závěr, když shledal, že trestním řízením, vedeným na základě nezákonného rozhodnutí (usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce ze dne 29. 7. 2015), bylo zasaženo do práva žalobce na jeho osobní a rodinný život z toho důvodu, že byl stíhán vazebně, tudíž nemohl být v kontaktu s rodinou, s nezletilými dětmi, trávit s nimi Vánoce, narozeniny, první školní den, a že došlo k poškození jeho cti a dobré pověsti v místě jeho bydliště, v malé obci, kde byl zadržen. Soud I. stupně správně určil celkovou délku trestního řízení, které trvalo 2 roky a 3 měsíce. Též přiléhavě poukázal na povahu trestné činnosti, pro kterou byl žalobce trestně stíhán, a která je s přihlédnutím k výši trestní sazby spojena s vysokou mírou společenské nebezpečnosti a s negativní odezvou mezi lidmi, na druhou stranu, jak soud I. stupně správně zjistil, trestní stíhání nebylo medializováno, nevešlo tedy v širší známost. Odvolací soud dále shledává správný závěr soudu I. stupně, podle něhož je namístě, aby bylo žalobci poskytnuto přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích, a to vedle omluvy, které se již žalobci od žalované dostalo. Odvolací soud tak pro stručnost odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje na podrobné a správné odůvodnění napadeného rozsudku soudem I. stupně v odst. 32 – 36, s kterým se zcela ztotožňuje.
22. K odvolacím námitkám žalobce, jakkoliv nejsou způsobily vyvrátit správnost přezkoumávaného rozsudku, dodává odvolací soud nad rámec přiléhavého odůvodnění napadeného rozsudku soudu I. stupně toliko následující:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

23. Žalobce namítal, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, aniž by však konkrétně uvedl, které provedené důkazy soud I. stupně nehodnotil v souladu se zásadami uvedenými v § 132 - § 136 o. s. ř., a jaká skutková zjištění považuje žalobce za nesprávná. Tento odvolací důvod /§ 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř./ tedy nebyl uplatněn opodstatněně.
24. Odvolací soud uvádí, že soud I. stupně přihlédl ke všem okolnostem případu, tedy k povaze trestní věci, k délce trestního stíhání, k tomu, že žalobce byl stíhán až do vydání zprošťujícího rozsudku soudem I. stupně vazebně, k bezúhonnosti žalobce, k negativnímu dopadu na psychiku žalobce, k poškození pověsti v místě bydliště a k dopadům do osobního a rodinného života žalobce v důsledku jeho pobytu ve vazbě. K ostatním tvrzením žalobce o následcích trestního stíhání nemohl soud I. stupně přihlížet, a to s ohledem na to, že je žalobce uplatnil až po koncentraci řízení (§ 118b odst. 1 o. s. ř.). Při prvním jednání soudu I. stupně dne 9. 5. 2019 byl žalobce vyzván postupem podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů k dopadům trestního stíhání do jeho života a zároveň byl poučen o následcích nesplnění výzvy ve lhůtě 60 dnů, která mu byla na jeho žádost poskytnuta, tedy o neúspěchu ve věci. Zároveň byli účastníci soudem I. stupně poučeni o koncentraci řízení ve smyslu § 118b odst. 1 o. s. ř. s tím, že ke koncentraci řízení dojde po uplynutí lhůty 60 dnů. Šedesátidenní lhůta uplynula dne 8. 7. 2019, žalobce svá skutková tvrzení včetně označení důkazů doplnil až dne 21. 11. 2019. Soud I. stupně proto správně nepřihlédl k žalobcem tvrzeným skutečnostem a k jím označeným důkazům v jeho podání ze dne 21. 11. 2019, odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. tak není dán, žalobce jej nakonec ani neuplatnil (§ 212a odst. 1 o. s. ř.).
25. Žalobce dále namítal, že soudem I. stupně přiznaná výše náhrady nemajetkové újmy ve výši 70 000 Kč není adekvátní konkrétním okolnostem trestního řízení. Odvolací soud tuto námitku nesdílí. V první řadě je třeba opět poukázat na první jednání soudu I. stupně dne 9. 5. 2019, při kterém byli účastníci soudem I. stupně dle § 118 odst. 2 o. s. ř. seznámeni s jeho předběžným právním názorem na projednávanou věc a s relevantní judikaturou Nejvyššího soudu (rozhodnutí pod sp. zn. 30 Cdo 2813/2011 a sp. zn. 30 Cdo 1747/2014). Zejména jim bylo sděleno, že výše zadostiucnění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradu nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním, které skončilo zproštěním obžaloby, musí odpovídat výši zadostiucnění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují. Žalovaná již ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že případ žalobce je obdobný kauze rozhodované Městským soudem v Praze pod sp. zn. 39 Co 398/2009. Soud I. stupně v odst. 37 odůvodnění svého rozsudku srovnal projednávanou věc se žalovanou označenou kauzou, a vzhledem k tomu, že žalobce sám žádná jiná rozhodnutí neoznačil, vyhledal soud I. stupně další obdobné případy, které v odst. 38 a 39 srovnal s případem žalobce. Žalobce jejich nepodobnost se svým případem nenapadal. Na základě takto provedeného srovnání pak soud I. stupně přesvědčivě zdůvodnil výši přiznaného zadostiucnění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci nezákonným rozhodnutím (odst. 40 rozsudku). Jeho závěry považuje odvolací soud za správné. Odvolací námitka dle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. není důvodná.
26. S ohledem na veškeré výše uvedené důvody odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a napadený rozsudek soudu I. stupně ve výroku ad II. potvrdil jako věcně správný, a to včetně výroku ad III. o nákladech řízení, jehož znění odpovídá § 142 odst. 2 o. s. ř. za použití § 146 odst. 2 o. s. ř., jakož i soudem I. stupně přílehlavě citované judikatuře Nejvyššího soudu. Nákladový výrok ad III. byl tedy odvolacím soudem jako věcně správný potvrzen, pouze ve znění, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
27. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení úspěšné žalované přísluší náhrada nákladů řízení odpovídající paušální náhradě hotových výdajů podle § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Žalované vznikly v odvolacím řízení náklady ve výši 900 Kč za 3 úkony po 300 Kč /vyjádření k odvolání žalobce, příprava účasti na jednání a účast na jednání před

Shodu s prvopisem potvrzuje M. H.

odvolacím soudem dne 16. 9. 2020 dle § 1 odst. 3 písm. b), c) a f) vyhlášky č. 254/2015 Sb./, které odvolací soud uložil zaplatit žalobci. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 část věty před středníkem o. s. ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal odvolací soud důvod.

28. Výrok rozsudku soudu I. stupně ad I. nebyl dotčen odvoláním žádného z účastníků. Zůstal proto stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu a nabyl samostatně právní moci (§ 206 odst. 3 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 16. září 2020

JUDr. Aleš Nezdařil v. r.
předseda senátu